



ΕΤΟΣ 67ον

27 Ιανουαρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (3426)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Σάν σήμερα έγινε ή ανακομιδή του λειψάνου του άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου και ή έπιστροφή του στην Κωνσταντινούπολη από τά Κόμανα, όπου έξόριστος πέθανε μαρτυρικά. Ύμνολογώντας τον κορυφαίο αυτόν ποιμένα της ή Έκκλησία τον όνόμασε «ύπόληψιν των άξιωματών» της και «ανάπαυσιν των κροτάφων» της, γιατί τίμησε και δόξασε την ιερωσύνη πού του έμπιστεύθηκε ο Χριστός. Δέν θά υπήρχε λοιπόν καλύτερη εύκαιρία, γιά νά μάς θυμίσει ή Έκκλησία ή διδασκαλία του άποστόλου Παύλου γιά τό μεγαλείο της ιερωσύνης του Χριστού και την ύπεροχή της έναντι της ιερωσύνης της Παλαιάς Διαθήκης.

Προτύπωση και εκπλήρωση

Η διδασκαλία αυτή συνοψίζει και την ουσιαστική ύπεροχή και διαφορά της Καινης από την Παλαιά Διαθήκη. Και οι δύο Διαθήκες σκοπό έχουν ή λύτρωση και σωτηρία μας από τίς συνέπειες της πτώσης μας, δηλαδή από την ύποδοúlωση στην άμαρτία, ή φθορά και τον θάνατο. Άλλή στή μέν Παλαιά Διαθήκη ή λύτρωση αυτή προετοιμάστηκε και προεικονίστηκε, στή δέ Καινή Διαθήκη οι προτυπώσεις εκπληρώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν στό πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού.

Στήν Παλαιά Διαθήκη ή ιερωσύνη ήταν άτελής. Δέν μπορούσε νά όδηγήσει τον άνθρωπο σε τέλεια κοινωνία και συμφιλίωση μέ τον Θεό. Δέν μπορούσε νά τον καθαρίσει από τά νεκρά έργα της άμαρτίας ούτε νά τον απαλλάξει από την ένοχή. Επίσης ήταν ιερωσύνη κληρονομική. Μετά τον θάνατο του πατέρα μεταβιβαζόταν στον πρεσβύτερο υίο· και οι ιερείς έπρεπε νά κατάγονται από ή φυλή του Λευί. Έξάλλου οι ιερείς ως άνθρωποι άσθενείς και άμαρτωλοί έπρεπε νά προσφέρουν πρώτα θυσίες γιά τίς δικές τους άμαρτίες.



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ' 26 - η' 2)

Ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας Ἰησοῦς Χριστός

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἀκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μὲ τὴ θυσία του πάνω στὸν Σταυρὸ ἐγίνε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας, ἡ πηγὴ τῆς τέλειας ἱερωσύνης, πού μᾶς χαρίζει «ἀφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον». Μᾶς συμφιλήσσε μὲ τὸν Θεό-Πατέρα καὶ ἐξασφάλισε γιὰ ἐμᾶς «αἰώνιαν λύτρωσιν» (Έβρ. 9,12). Ἡ θυσία αὐτὴ προσφέρθηκε ἐφάπαξ, μία φορά, μόνο γιὰ τίς δικές μας ἁμαρτίες, ἀφοῦ ὁ Θύτης εἶναι ἀναμάρτητος. Τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὸ φοβερὸ αὐτὸ Μυστήριον εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν προσέφερε θυσία ἀλόγων ζῶων ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁλοκληρώνοντας, λοιπόν, ὁ Χριστὸς τὸ λυτρωτικὸ του ἔργο μὲ τὸν θάνατό του στὸν Σταυρὸ, εἶναι «ιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα», ὅπως μὲ ὄρκο τὸν εἶχε ἀνακηρύξει ὁ Πατέρας του μέσω τοῦ Προφήτη Δαυίδ. Καὶ ὡς ἱερέας εἶναι ὁ ἀληθινὸς «μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων», ὁ μόνος ἀναμάρτητος καὶ τέλειος.

Ἔτσι ἀντικαταστάθηκε ἡ λειυτική ἱερωσύνη μὲ τὴν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία καὶ προτύπωνε. Διότι μᾶς χρειαζόταν ἀρχιερέας ἅγιος καὶ ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε κακία καὶ πονηρία, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο βεβαίωνε ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐλέγξει γιὰ ἁμαρτία (Ἰωάν. 8,46) ὅσο ζοῦσε στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ κάθησε στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Πατέρα του στοὺς οὐρανοὺς. Ἐκεῖ προΐσταται «τῆς ἐν τῇ ἄνω Σιών μυστικῆς ἱερουργίας» μέσα στὸν ἐπουράνιο Ναό, πού δὲν τὸν ἔκτισε ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ Θεός.

Ἱερός Χρυσόστομος: «Ἡ ὑπόληψις τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος»

Σ' αὐτὸ τὸ ὑπερουράνιο δῶρο τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ μετέχουν οἱ ἱερεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης, διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι πλεόν ἐπιλέγονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἱερωσύνη κληρονομική. Πρόκειται βέβαια γιὰ μιὰ ἐπιλογή, ἡ ὁποία στοὺς ἀξίους –ὅπως ὁ ἱερός Χρυσόστομος– προκαλεῖ τρόπο. Ὅταν ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας θέλησε νὰ χειρο-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεύς πραγματικά μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρῃ θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικὰς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μίᾳ γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ λόγια ὅμως τοῦ ὄρκου, πού ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον ἐγκαθιστοῦν αἰωνίως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον. Τὸ βασικὸν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἓνα τέτοιον ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθισε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποῖαν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἀνθρώπος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τονήσει τὸν εικοσιπεντάχρονο Ἰωάννη πρεσβύτερο, ἐκεῖνος τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ δέος τοῦ ἀξιώματος τῆς ιερωσύνης προτίμησε τὴ φυγὴν. Μόνο μετὰ ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ ἁγίου Μελετίου, καὶ ἀφοῦ εἶχε γιὰ ἰκανὸ διάστημα ζήσει σὲ ἀσύτηρῆ μοναχικὴ ζωὴ, δέχθηκε νὰ χειροτονηθεῖ.

Στοὺς ὑπέροχους περὶ ιερωσύνης λόγους τοῦ ὁ Χρυσορρήμων ἅγιος ἀρχιερέας συγκληνίζεται βλῆποντας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ τρέμει μπροστὰ στὸ ὕψος τῆς ιερωσύνης: « Ἴ Αν αὐτὸς πού ὑψώθηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ γνῶρισε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς πού ὑπέμεινε τόσους θανάτους ὅσες ἦταν καὶ οἱ ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὕστερα ἀπὸ τὴ μεταστροφή του, ἂν λοιπὸν ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος ἦταν πάντοτε περίτρομος μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀξιώματος τῆς ιερωσύνης, τότε τί θὰ ὑποστοῦμε ἐμεῖς πού τίς περισσότερες φορές τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ τίς παραβαίνουμε;», καταλήγει ὁ Ἅγιος.

Πὼς λοιπὸν στή σημερινὴ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου νὰ μὴ δοξολογήσει ἡ Ἐκκλησία τὸν Κύριο μὲ τὰ λόγια: «Μεγάλῃ ἡ δόξα σου, Κύριε, πού μᾶς ἀπέδωσες πάλι τὸν ἐξόριστο νυμφαγωγό· αὐτὸν πού μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλίαν του μᾶς ὁδήγησε στὸν οὐράνιο νυμφώνα· μᾶς ξανάδωσες τὸ στήριγμα τῆς πίστεως καὶ τὸν πλοῦτο πού μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φτώχεια μας».

Ἅξιοι μέτοχοι τῆς ιερωσύνης

Ὁ πλοῦτος τῶν «ὀσίων, ἀκάκων καὶ ἀμιάντων» ποιμένων δὲν ἐξαντλεῖται στήν Ἐκκλησίαν ἀκόμη καὶ σήμερα. Ὁ Μέγας Ἀρχιερέας Χριστὸς συνεχίζει νὰ ἀναδεικνύει «μυροδοχεῖα» τοῦ ὑψηλοῦ χαρίσματος τῆς ιερωσύνης, ὅπως τὸν

27 Ἰανουαρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

† Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως
(ἀνακομιδῆ λειψάνων ἐν ἔτει 438).

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. ζ΄ 26 - π΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιθ΄ 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Φεβρουαρίου, ΙΣΤ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. ς΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 14-30.

ἀγαθὸ πνεῦμα π. Εὐάγγελου Χαλκίδου πού ὑπηρετήσε ἐπὶ 30 χρόνια στὸν Ἅγιον Βασίλειον Λαγκαδῶν καὶ ἐκοιμήθη τὸ 1987. Ὁ βιογράφος τοῦ μαρτυρεῖ χαρακτηριστικὰ: «Περνοῦσε τίς περισσότερες ὥρες τοῦ στὸν ναὸ προσευχόμενος καὶ μελετώντας. Ἕνα ἀπόγευμα τὸν βρῆκα νὰ διαβάζει μέσα στοῦ ἱεροῦ. Στὴ μορφή τοῦ διακρινόταν καθαρὰ μιὰ ἀσυνήθιστη λάμψη. Τρόμαξα. Τί φῶς εἶναι αὐτό, πάτερ; τόλημσα νὰ ρωτήσω. Δέν ξέρω, ἀπάντησε μὲ ἀπλότητα. Ἔτσι γίνεται πάντοτε ὅταν βρίσκομαι στοῦ ἱεροῦ».

Προφανῶς ἔτσι γίνεται πάντοτε μὲ ἐκείνους τοὺς «κεχωρισμένους ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν» ταπεινοὺς ἱερεῖς, πού ἀξιώνονται ἀπὸ τώρα νὰ φωτίζονται ἀπὸ τὴ λάμψη «τοῦ θρόνου τῆς μεγαλῶσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ἄρχιμ. Β.Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπ. Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιὴλ

«Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΩΦΘΗ»

Ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε καὶ ὁμίλησε

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 13Χ21 ἐκ., σελ. 104)

Μία ἐμπεριστατωμένη καὶ θεολογικῶς τεκμηριωμένη μελέτη γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στοὺς Προφῆτες καὶ τὴ δράση τους κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.



Παρακολουθεῖτε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κύρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διαγέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
